

Sag ikke har sin Samvittighed saa ganske i Orden.

Zahle: Den ærede Ordfører tager fejl. Der blev af den afgaaede Forsvarsminister spurgt netop paa det Tidspunkt, da det var rimeligt og naturligt at spørge, hvorfor Kommissionen ikke af sig selv var kommen med Oplysninger, nemlig da der forelaa et konkret Grundlag, saa at man kunde sige: Nu kan der virkelig gives Oplysninger. Da spurgte man, og da kom der ogsaa Oplysninger, efter at Kommissionen havde anstillet sine Beregninger, men det var først den 31. Maj.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen): Det er jo rigtigt, som det ærede Medlem, der nu satte sig, gjorde opmærksom paa, at den tidligere Forsvarsminister, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), allerede da han nedsatte Kommissionen den 18. Oktober 1909, udtalte Ønsket om, at der skulde gøres Rede for Omgarnisoneeringens økonomiske Rækkevidde, saavel for Krigsministeriets som for Indenrigsministeriets Vedkommende. Men Sagen er den, at da Kommissionen havde gjort sin Runde til Byerne, opdagede den, at der ikke var noget Udkomme med Hensyn til den Opgave, den havde faaet af den daværende Forsvarsminister. Men Kommissionen har forhandlet med Byerne om et andet Grundlag, og det er dette, der forelægges for den forrige Forsvarsminister, Krabbe, den 1. Marts 1910. Efter hvad jeg hører af det ærede Medlem, som da var Konseilspræsident, gjorde det daværende Ministerium sig ikke den Ulejlighed at spørge om, hvad Udgifterne vilde blive efter denne Ordning, som vilde blive meget dyrere for Staten. Forsvarsministeren bemyndiger Garnisonskommissionen til at forhandle med Byerne paa det Grundlag, som forelaa for ham, og som enhver Forsvarsminister let vilde se blev meget dyrere for Staten end den af J. C. Christensen foreslaaede Ordning. Jeg maa af den Forhandling, der har været ført her, faa det Indtryk, at det forrige Ministerium slet ikke har gjort sig den Ulejlighed, ikke en Gang kalkulatorisk, at danne sig et Skøn over, hvorledes den økonomiske Side af denne Sag vilde blive. Først senere, da de 5 Overenskomster ere indkomne, spørges der efter den økonomiske Rækkevidde, og disse Oplysninger komme saa, saa vidt jeg husker, den 10. Juni. Det ærede Medlem siger, at saa lagde Forsvarsminister Krabbe Sagen hen. Jeg har spurgt i

Krigsministeriet, hvorledes det forholder sig med, at han lagde Sagen hen. Naar en Minister lægger en Sag hen, gaar det ordinært til saaledes, at han afleverer Sagen til det vedkommende Ministerium, der da afleverer den til Arkivet som en Sag, der ikke skal gøres videre ved i Øjeblikket. Men den daværende Forsvarsminister beholdt Sagen. Han indførte fra den 17. Maj til den Dag, han gik af, den mærkelige Skik, at han forhandlede hverken med Direktøren eller med Departementschefen. Det er en Fremgangsmaade, som jeg ikke har set Mage til før. Forsvarsministeren beholdt Sagen i sit Væрге. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa denne Fremgangsmaade, men kun udtale min Forundring over, at den forrige Konseilspræsident oplyser Rigsdagen og Befolkningen om den mærkelige Omstændighed, at den forrige Krigsminister har bemyndiget Kommissionen til paa et vist bestemt Grundlag at slutte Overenskomster med de vedkommende Byer, uden at man havde gjort sig den Ulejlighed saa meget som kalkulatorisk at undersøge, hvad de finansielle Følger vilde blive.

Zahle: Den daværende Forsvarsminister havde ikke bemyndiget Kommissionen til at slutte nogen Overenskomster, men til at forhandle for at se, om der kunde tilvejebringes Overenskomster. Det var først, da Grundlaget forelaa gennem Forhandlingen, at der kunde være Tale om at anstille Beregninger. Hvis Forsvarsminister Krabbe, inden der var naaet nogen endelig Form for Overenskomsterne med Kommunerne, havde spurgt Kommissionen, hvad det vilde koste, maatte den naturligvis have svaret: Det kunne vi ikke sige, før vi se, hvad Byerne ville gaa ind paa. For øvrigt vilde selvfølgelig Kommissionen være kommen med sin Indberetning om Omkostningerne, saa snart det overhovedet havde været muligt; thi det kan jo ikke være Forsvarsministerens Mening, at Officerer skulle have en Ordre to Gange. Kommissionen havde lige fra den Tid, den blev nedsat, Ordre til at komme med Indberetning om dette Spørgsmaal saa snart som muligt. De Angreb, som den højtærede Konseilspræsident til sidst rettede paa sin Forgænger som Forsvarsminister og paa hans personlige Optræden inden i Ministeriet, kan jeg ikke indlade mig paa.

Ordføreren (Carl Hansen): Det ærede Medlem sagde, at man ikke kunde give en